

Als liefde Wringt

Samuel Derous

Inkijkexemplaar

Als liefde Wringt

Samuel Derous

Eerste druk 2021
Copyright © Samuel Derous

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslagfoto Ton de Koning | Probeeld

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2021 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93210-57-8 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Als liefde Wringt

Voor P zoals gewoonlijk

Proloog

Heden

Stil lag Arnold in het donker op zijn rug naar het plafond te staren. Het zachte geronk van zijn slapende kamergenoot was zijn trouwe metgezel tijdens deze eenzame uren.

Het plafond was in de mistdikke duisternis een groot zwart gat dat voor zijn ogen opdoemde. Het licht van de lantaarns buiten werd gefilterd door de donkerblauwe gordijnen die voor het getinte glas hingen.

Arnold hield van de nacht. De stilte die er heerste wilde hij altijd zo lang mogelijk rekken, meer dan staren en luisteren deed hij niet, kon hij niet. Er was geen moment dat er verveling toesloeg. Lange tijd was hij gek van goesting naar een sigaret geweest wanneer hij eenzaam, luisterend naar de stilte, onder zijn deken lag. De eerste dagen was hij naar beneden gegaan op zoek naar een rookplaats, maar steeds was hij door de nachtverpleging terug naar zijn kamer gestuurd. Tot hij op een dag zijn laatste sigaret doofde. Het was niet eens zo moeilijk geweest.

Sommige nachten sliep hij niet meer dan drie tot vier uur. Andere avonden sliep hij al voor zijn hoofd het kussen raakte.

De keuze om uit te slapen gaf hij zichzelf niet, behalve in het weekend, dan lieten ze je met rust. Sommigen die er verbleven stonden pas rond de middag, of zelfs nog later, op.

Tijdens de week werden ze rond 7 uur gewekt. Een half uur later werden ze volledig aangekleed aan de ontbijttafel verwacht, verwelkomd met brood en koffie. En pillen, heel veel pillen.

En ja, elke avond kreeg hij rond een uur of 22:00 een inslaper toegediend. Het was op die manier dat er een kalme nacht voor de nachtverpleging werd verzekerd.

Hij verstopte die pil meestal tussen zijn kaak en zijn kiezen. Even later stak hij ze tussen de voegen van zijn matras. Er lagen er al zoveel dat er een zacht bultje was ontstaan dat hem prikte in zijn rug.

De anti-depressiva en anti-psychotica nam hij wel.

In het begin dat hij er verbleef was het moeilijk geweest.

Soms hadden ze hem met vijven in bedwang gehouden. Verplegers uit het andere gebouw, het gebouw waar de verslaafden verbleven, kwamen helpen als de verpleging het niet alleen aankon. Altijd wonnen ze.

Soms werd hij uren aan een stuk in een kale isoleercel aan een bed gekluisterd. Platgespoten.

Hoe erg hij ook tegen het medicijn vocht, altijd verloor hij de strijd. Gelukkig maar, want vastgebonden zijn vond hij een vreselijk gevoel. Alsof hij in een doodskist lag, omringd door aarde en ongedierte.

Soms werd hij wakker met een natte broek, omdat hij zichzelf had beplast. Niets van waardigheid bleef er over. Soms wilde hij huilen, maar dat had hij nooit gedaan.

Hij walgde van zichzelf, zowel voor het verdriet dat hij voelde en niet kon uiten, als voor het gevoel dat hij zelfs zijn eigen ontlasting niet meer kon ophouden, net als een bang, verlegen kind.

Medicatie bedwong zijn woede. Wel herinnerde hij dat na woede altijd verdriet kwam. Een pijn die niet te stillen leek. Zelfs niet door te branden of te snijden.

Soms had hij zich zo fel gesneden dat het bloed er niet langer uit sijpelde, maar uit gutste.

Na drie jaar had hij beseft dat geweld zelden voor een oplossing zorgde.

Welke kracht je ook mocht bezitten, het geweld dat je tegen enkelingen tot een climax kon voeren, was altijd een tevergeefse strijd; als ze je in hun eentje niet klein kregen, haalden ze er gewoon iemand anders bij.

Hij had geleerd dat leven hier binnen een stuk draaglijker was dan daarbuiten; daarbuiten heerste chaos.

In de afgelopen jaren had hij meer geleerd dan in heel zijn leven daarvoor. Pas nu had hij eindelijk ontdekt wat het betekende om ergens thuis te zijn. In het begin had hij het gebrek aan vrijheid en de voortdurende controle inderdaad beklemmend gevonden, maar het bood een zekere troost te weten dat je wereld zo klein was geworden.

Kleiner dan de globe van vader, had Rob De Nijs in een ver verleden gezongen. God wat had zijn moeder van die zanger gehouden.

Ondanks dat hij tegenwoordig in het weekend het ziekenhuis mocht verlaten, en de zaterdagnacht elders mocht doorbrengen, bleef hij er over het algemeen hangen. Er was geen plaats waar hij heen kon gaan.

1978

'Zwanger?!' schreeuwde haar moeder over haar toeren.
'En wie is de vader?'

'Dat doet er niet toe! We zijn niet meer bij elkaar.'

'Hij doet er niet toe? Trouwen zal hij met je.' Haar moeder ijsbeerde door de keuken. 'God, wat een schande!'

'Ik trouw met niemand!'

'Jij gaat geen kind krijgen zonder getrouwd te zijn! Wat moeten de mensen wel denken!'

'De mensen denken wat ze willen. Ik ben trouwens al achttien! Het is mijn beslissing!'

Anna stond recht uit de zetel en stampte met haar rechtervoet op de tegels om haar woorden kracht bij te zetten.

'Hier komt niets van in! Wacht tot je vader dit hoort!'

Haar moeder zuchtte en wilde haar dochter niet meer aankijken.

'Waarom heb ik dat verdiend!'

'Ma, dat is toch allemaal zo erg niet! Je doet alsof ik één of andere dodelijke ziekte heb!'

'Je gaat naar Zwartenberg, tot dat kind geboren is, en je staat het af voor adoptie. Ja, dat is wat je gaat doen!'

‘Nee, ma! Ik hou het kind! Het is mijn kind!’

‘Ik wil het niet meer horen,’ schreeuwde haar moeder boven haar dochter uit. ‘Je gaat naar de nonnen, en daarmee uit! Ik wil hier geen ongetrouwde, zwangere dochter!’

Haar moeder deed de deur naar de traphal open en even later hoorde Anna haar de trappen op bonken naar haar slaapkamer.

Nu kwamen de tranen.

Ze zette zich terug neer in de zetel en streelde haar buik.

‘Lieverd, toch ... Je komt weer in een fijne familie terecht. Maar weet dat ik van je zal houden met heel mijn hart, al doet niemand anders dat!’

Ze vreesde de komst van haar vader. Net als haar moeder was hij streng katholiek. Ze betwijfelde of hij in zijn leven een ongetrouwde, zwangere dochter zou verwelkomen.

Maar, naar de nonnen om haar kind te baren en dan af te staan aan een wildvreemde? Weggestopt worden als een of andere marginaal, enkel omdat ze zwanger was en het kind geen vader had? Dat nooit!

Dit waren de jaren ‘70, niet de middeleeuwen!

Deel 1

Als jong zijn pijn doet

De kennismaking

‘Goedemorgen,’ zei de kleine, blonde godin, en legde al haar waardevolle spullen in een lichtblauw plastic bakje en liep door de metaaldetector. Ze glimlachte haar helwitte tanden bloot. Ze had zo uit een commercial van ‘Colgate’ kunnen zijn weggelopen.

Haar hartelijke groet werd beantwoord met een wazig, verveeld knikje. Het verbaasde haar niet, dit moest een verschrikkelijk saaie job zijn.

‘Ik ben Brike Verstraete, psychologe. Ik ben hier voor de heer Arnold Sinnesael.’

Ze werd mee geloodst naar een sober ingerichte ruimte. De metalen tafel die in het midden van de kamer stond, was aan de betonnen grond vastgemaakt. Bijna alles was grijs: de tegels onder haar voeten, de tafel, de stoelen. De muren waren wit. Dit soort ruimtes kende ze.

Het was niet de eerste keer dat ze naar de gevangenis was gevraagd om een profiel te maken van een gedetineerde.

Het duurde even voordat de metalen deur openging, en ze begroet werd door een man, keurig in maatpak en iets te zwaarlijvig.

‘Goeiemorgen, mevrouw, ik ben Dieter Rogiest, directeur. U bent hier om met Arnold Sinnesael te praten?’

‘Inderdaad.’

‘U bent de psychologe van het Dr. Guislainziekenhuis in Gent, neem ik aan?’

‘Dat is juist.’

‘Ik wil u vertellen dat ik Arnold een toch wat vreemd geval vind.’

Ze keek de gevangenisdirecteur onbewogen aan in afwachting van meer; intern ergerde ze zich. Altijd was het hetzelfde liedje: vreemd geval, voor geen rede vatbaar, bla bla bla ...

Alsof een uiterst stabiel persoon in de gevangenis terecht zou komen.

‘Sinds hij twee weken geleden is binnengebracht, heeft hij zo goed als nog niet gesproken. Hij blijft beleefd en vriendelijk daar niet van, maar hij lijkt niet in staat een gesprek te kunnen beginnen.’

‘Euhu.’

‘Hij is wel één keer in aanraking gekomen met geweld, en daarbij was hij enorm wreed.’

De man keek haar indringend aan.

‘Hij lijkt niet te kunnen stoppen,’ meldde hij met nadruk op elk woord. ‘Het is zoals een schorpioen die in het nauw gedreven wordt en zelfs in wanhopige situaties zichzelf van kant maakt. Ja, ik kan het niet beter verwoorden. Hij was blijkbaar ook niet degene die het gevecht begonnen was. Je weet hoe het gaat: groentjes aftasten. Maar dat liet hij niet gebeuren. Eigenlijk vreemd want hij lijkt constant in angst te verkeren. Alsof hij elk moment aangevallen kan worden.’

‘Ach zo.’

‘Als wij niet hadden ingegrepen, zou hij de andere man waarschijnlijk doodgeslagen hebben. We hebben hem echt met stokken bewerkt voordat we hem van de andere persoon afkregen! Zijn pijngrens moet erg hoog liggen!’

Daarna hebben we hem in de isoleercel gestopt. Daar kwam hij echt tot rust. Hij wilde er niet meer uit, en ik kan je vertellen, de meesten in de isoleercel zouden juist hun geslachtsdeel geven om eruit te mogen.’

Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘In zijn dossier heb ik niets gelezen over eerdere geweldplegingen.’

Rogiest schudde zijn hoofd.

‘Neen ... Geen strafblad ... Niets ... Hij lijkt nog niet met het gerecht in aanraking gekomen te zijn.’

Rogiest boog zich naar de psychologe toe, alsof hij haar iets heel discreets wilde toevertrouwen.

‘Volgens mij zit hij hier niet op zijn plaats ... Er is meer met die jongen aan de hand.’

‘Wel daarom ben ik hier...’ Ze glimlachte minzaam al haar witte tanden bloot, en zette zich afwachtend op de stoel die haar zicht gaf op de deur van het lokaal.

Even later zag ze een jonge man, rond de dertig jaar, schuchter een blik werpen door het raampje in de deur, alvorens die door een bewakingsagent werd geopend.

‘Ik laat u dan maar,’ zei directeur Rogiest, die de bewakingsagent minzaam toeknikte wanneer hij de kamer verliet. Het leek wel aflossing van de wacht.

Schuchter en wantrouwend staaarde de jonge man de blonde godin aan. Hij zag er verfromfaaid uit met zijn haar in de war en vettig alsof het al in een maand niet meer gewassen was, en een baard van ettelijke dagen oud. Af en toe bracht hij zijn handen ernaartoe om erin te krabben. Hij had opvallende ogen, merkte Brike, van die donkere, mysterieuze ogen die diep in hun kassen lagen, alsof hij aan slaapgebrek leed, maar dan zonder de zakken onder de ogen.

Brike haalde haar vriendelijkste en minzaamste glimlach tevoorschijn, waarvan ze wist dat het vele patiënten meteen ontdooidde.

De jongeman sloeg zijn blik naar de grond.

Ze wilde haar hand uitsteken, maar bedacht toen dat hij zich misschien wel beschaamd zou voelen door de handboeien. ‘Kun je zijn handboeien verwijderen, dat praat beter,’ vroeg ze aan de bewakingsagent, die even vertwijfeld zijn wenkbrauwen optrok, maar toen toch zonder commentaar Arnold van zijn handboeien bevrijdde.

‘Dag, Arnold. Weet je wat ik hier kom doen?’ vroeg de vrouw die precies wel een hoofd kleiner leek dan Arnold.

Arnold viste zijn pakje groene Michel tevoorschijn en stak er nonchalant een op.

‘Ik ben een psychologe van het dr. Ghuislainziekenhuis in Gent,’ begon ze. ‘Ik ben door de rechtbank aangewezen om jou te evalueren ...’